

1089
G 5.

MAATSCH. DER NEDERL. LETTERK.
TE LEIDEN.

Catal. bl.

Geschenk van Tooneelstukken, 1841.

F E L I X,

OF HET

GEVONDEN KIND.

B L IJ S P E L.

E. E. L. X.

1810

A. E. M.

men hem de ke-
kind van

D. v. x.

F E L I X,

O F H E T

GEVONDEN KIND.

B L I J S P E L.

I N D R I E B E D R I J V E N.

*Meereendeels gevolgd naer het Fransche
van den Heere SEDAINE.*

Vreugd en smart grenzen zeer na aen elkanderen:
en Socrates ondervond het, toen men hem de ke-
tens afnam, dat dikwijls de vreugd een kind van
de smart is.

D u s z.

Te ROTTERDAM,
Bij G. M A N H E E R,

M D C C L X X I V.

NEW
LETTER

Nu van Felix. Gij vergt mij hierömtrend te veel, beminnenswaardige Henriëtte. Het heeft vrij wat in eene Opera in een Tooneelfpel te hervormen. Men mist de schoone Muzijk, die in het Fransche stuk is, en hoeveel zal het daardoor niet van deszelfs fraeiheid verliezen? De Ariäas er uit te nemen is het van zijne eenige waerde en wezenlijkheid te beroven. Dezelfen in eenen dramaticquen vorm te gieten, zou het eenige, schoon zeer bezwaerlijk middel zijn, om ze te behouden; doch van welker uitvoering men zich niet veel roem kan beloven. Wat zal ik van het laetste Bedrijf maken? Met een Chorus en Pantomime, zoo als in het oorspronkelijke, kan bezwaerlijk, of liever onmogelijk, het stuk, volgens uw denkbeeld ingericht, eindigen; dus zoude er wel een geheel nieuw flot aangemaakt dienen te worden; ja, met één woord, het Fransche stuk zal mij meer tot een plan, dat uitgewerkt, dan tot een principael, dat gecopieerd moet worden, kunnen verstrekken, en deze uitwerking is eene onderneming, waervoor ik waerlijk bevreesd ben. Maer aen den anderen kant weet gij hoe moeilijk het voor mij is om uw vleijend aenzoek te wederstaen, en van deze bewustheid

7

maekt gij misbruik. — Maar, wel ingezien, is het mogelijk mijn eigen schuld; ten minste ik heb er aanleiding toe gegeven. Gij zult zeker bij het doen van uw verzoek gedacht hebben aen dat tijdstip, toen gij aen mij, als aen een vriend, uw hart ontfloot en mij deelgenoot van uwe geheime kwellingen maakte. Ik prees u als het model der waere liefde, en vergeleek u, te regt, bij Theresia, die liever met haeren geliefden Felix de aerde wil bebouwen, dan met den onbeminnelijken de Versac in het midden van den overvloed zuchten. Gij beklaegde u van, bij gebrek aen kunde van de Fransche tael, over de gegrondheid mijner vergelijking niet te kunnen oordeelen. Ik verduitsde u terstond eenige uitdrukkingen en gij verlangde het stuk in zijn geheel te kennen. Nu eischt gij van mij dat ik het zal vertolken; dewijl gij gaerne zoo veel liefde en teederheid (wier waerde u zoo wel bekend is) op het Nederduitsche tooneel wilde zien vertoonen. Ik zal aen uwen eisch voldoen; ik zal het wagen u en allen, die met de Fransche tael niet bekend zijn, de zuivere liefde van Theresia, de ongeveinsde dankbaerheid van Felix en het deugdzaam character van Morin te leeren kennen, en zoo ik hoop, dezelve te doen toejuichen, schoon ik klaer voorzie, dat ik daer door eenen geheel drom van onaengenaemheden

den

den zal moeten ondergaen van hun, die
 Maer het is u genoeg bekend, wie ik hier be-
 doele. ——— En wie zou ook niet gaerne om u,
 bekorelijke Vrienden! de niet waardige beschimpin-
 gen van Midas kroost verdragen en geduldig lijden.
 Weläen, Henriëtte, gij die schoonheid, deugd,
 goede zeden, waere liefde en lust tot wetenschappen
 in u vereenigt, wees gij de Bescherm-engel van
 mijnen Felix; want zal hij aen u zijne geboorte ver-
 schuldigd zijn, gij zult ook wel als een tedere Moeder
 voor hem zorgen, gij zult hem voor de pijlen
 der afgunst gewisfelijk in zekerheid stellen. ———

Uit dit gedeelte van eenen brief, door mij, voor
 het vertalen van dit Blijspel, geschreven, ziet gij,
 onpartijdige Lezer en Aenschouwer van den Ne-
 derduitschen Felix, wat mij bewogen heeft denzel-
 ven het licht te doen zien, en de reden, waerom ik
 hem geene vertaling, maer eene gedeeltelijke naervol-
 ging noem. Den bevooroordeelden bekreune ik mij
 weinig; en den onbevooroordeelden, wensche ik,
 dat dezelve tot nut en vermaak zal strekken.

ARS LABORE PERFICITUM

784
 Y E R

V E R T O O N E R S .

VADER MORIN,
LA MORINIERE, *Procureur*,
MORINVILLE, *Kapitein*, } *Zoons van*
ST. MORIN, *Geestelijke*, } *Morin.*
DE VERSAC, *Minnaer van Theresia.*
De Heer DE GOURVILLE.
FELIX, *een gevonden Kind.*
THERESIA, *Dochter van Morin.*
MARGRIET, *Dienstmeid van Morin.*
DE VOEDSTER VAN FELIX.
EEN NOTARIS.
JAGERS.
BOEREN EN BOERINNEN.

*Het Stuk speelt op eene Landhoeve, dicht bij
een Dorp.*

*Het Tooneel verbeeldt eene Kamer, net doch
eenvouwig bemeubeld, en achter aen eene
Bedsteede, waervan de gordijnen toege-
schoven zijn.*

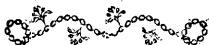
F E-

F E L I X,

O F H E T

G E V O N D E N K I N D.

B L I J S P E L.

E E R S T E B E D R I J F.

E E R S T E T O O N E E L.

F E L I X, *zittende aen eene tafel, waerop eene brandende lamp staet.*

Neen, ik wil liever sterven dan ondankbaer worden. Mijn besluit is genomen. Ik zal den Koning dienen; sints langen tijd was de Krijgsdienst mijn lust maer, zonder hem zoude ik niet leven. Een kind, van de gansche natuur verlaten zijnde, nam hij mij in zijne armen, hij bragt mij in zijne woning, hij geleide mijne nog waggelende schreden, zonder hem zoude ik waerschijnlijk niet meer

A

le-

leven, — het licht niet aenschouwen, en ik — ik zou zijne dochter verleiden, ik zou de rust van dit huisgezin verstoren, ik zou een dolk in het hart van dien eerwaardigen grijsaart — van mijn weldoener — stooten — neen! veeléer doorboor ik mijn eigen hart, veeléer zoek ik den dood in het veld... maer mijn beste, mijn lieve, mijn teedere vriendin te verlaten... haer te bedroeven... haer, voor wie ik eeuwig zou willen lijden? — ja ik moet, ik kan niet blijven.

(Hij ziet Theresia, neemt zijn stok en wil haer ontwijken.)

TWEEDE TOONEEL.

THERESIA, FELIX.

THERESIA.

Waer gaet gij heen?

FELIX.

Naer het bosch.

THERESIA.

Zoo laet?

FELIX.

Waerom niet? Alle uren zijn mij thans onverschillig.

THERESIA.

GEVONDEN KIND. 3

THERESIA. —
De nacht

FELIX.

Wel nu, de nacht

THERESIA.

Men zegt dat er zich fints eenigen tijd smokke-
laers in het bosch onthouden, welke het zeer on-
veilig maken.

FELIX.

Ik heb niets met hun te doen.

THERESIA. W T

Gij gaet er dan evenwel naer toe?

FELIX.

Ik moet.

THERESIA. W T

Wat zal Vader zeggen, als hij u dezen avond niet
aen tafel ziet?

FELIX.

Niemand zal aen mij denken.

THERESIA.

Niemand zou aen u denken! Ach! Felix! kunt

A 2

gij

gij zoo ondeugend wezen? Niemand zou aen u denken! Hoe ongelukkig ben ik!

F E L I X .

Ach! Therefia, ik heb ongelijk, ik bid u om vergiffenis. Het is mij niet dan te veel gebleeken dat gij aen mij denkt.

T H E R E S I A .

Vreest gij voor mijne Broederen?

F E L I X .

Gij weet wel dat ik voor niemand vrees.

T H E R E S I A .

Waerom wilt gij dan niet blijven?

F E L I X .

Waerom? Waerom? Kunt gij mij dit vragen? Gij wilt dat ik bij het teekenen van uw huwelijks Contract, bij den maaltijd van uw ondertrouw tegenwoordig zal wezen? dat ik daer uwen aenstaenden echtgenoot zal ontmoeten, dien edelman, die ons allen met verächting beschouwt, en die nooit met u zou trouwen, indien gij geen bruidfchat aanbragt.

T H E

GEVONDEN KIND. 15

T H E R E S I A.

Die bruidfchat maekt mij ongelukkig.

F E L I X.

Ik vergeef aen uwe Broeders, den Procureur en den Abt, dat zij zijne norschheid en zijne kwaedaertige spotternijen dulden; maar de Officier, die een degen draegt, — was ik in zijne plaets. . . .

T H E R E S I A.

Gae dezen avond niet uit, wacht ten minften tot Vader hier is.

F E L I X.

Mij dunkt dat ik een van uwe Broederen hoor. Vaerwel.

T H E R E S I A.

Zult gij dan van avond niet gaen?

F E L I X.

Ja, ik moet gaen, en wij . . . wij spreken mal-
kander misfchien voor de laetste mael. . . .

T H E R E S I A.

Voor de laetste mael!

FELIX.

Vergeet mij, Theresia, vergeet mij.

DERDE TOONEEL.

THERESIA.

Hoe! gij vlugt gij verlaet mij en gij wilt dat ik u zal vergeeten! o Felix! Felix! be-roof mij liever van het leven, ik zal mij dan min-der van u beklagen. Werp ik mij aen de voeten van mijnen Vader, toont hij deernis met onze lief-de, o wie weet of dan mijne Broeders, die Felix haten, hem niet alle kwaed zullen berokkenen, . . . hem niet naer het leven zullen staen; en ach! veel liever wil ik sterven dan mijn' eeuwigminden Fe-lix vergeeten: o ijslijk nootlot, hem dien men aen-bid in gevaer te brengen, of te verliezen, voor eeu-wig te verliezen!

VIERDE TOONEEL.

THERESIA, MARGRIET, MORINVILLE.

MARGRIET, *in het inkomen haer
hair onder haer muts
stoppende.*

Jufvrouw Theresia Jufvrouw Theresia

Juf-

GEVONDEN KIND. 7

Jufvrouw Theresia, verbied dan uw' Broeder den Kapitein. . . .

THERESIA.

Bleeftge aen uw werk, Margriet, hij zou 'er u niet afhalen.

(Margriet vertrekt.)

MORINVILLE.

Goede dag, Zuster.

THERESIA.

Goede dag, Broeder.

(Zij omhelzen elkander.)

MORINVILLE.

Wat schort u? Gij zijt treurig, kom aen, wees vrolijk; binnen drie dagen heet gij Mevrouw Verkoij

(Hij zingt.)

VIJFDE TOONEEL.

MORIN, THERESIA, MORINVILLE.

MORIN.

Mijn Zoon, wij hebben hier met uwe soldate-deuntjes niet van nooden, en ik verzoek u te zwijgen;

8 F E L I X , O F H E T

gen; uw Zuster hoort hier niet als gepaste tael, en walgt van uwe zotternijën

M O R I N V I L L E .

Wat weerga, Vader, zij zal niet eeuwig onnoozel blijven.

M O R I N .

Waer zijn uwe Broeders ?

M O R I N V I L L E .

De Procureur schikt zijne bekrabbelde papieren; hij heeft processtukken mede gebragt, om 'er zich op de Bruiloft van te ontlasten. De Abt is zijn compliment bij den Priester gaen maken.

M O R I N .

Misfchien had hij zulks het eerst bij mij moeten doen.

M O R I N V I L L E .

Is de minnaer van mijne Zuster nog niet komen opdagen ?

M O R I N .

Hij komt misfchien.

M O R I N V I L L E .

Hoe, hij is er dan nog niet ?

M O -

GEVONDEN KIND. 9

MORIN.

Neen; maer hij doet niet wel van te vertoeven. Nu de smokkelaers meer worden in 't oog gehouden, zijn zij fruikrovers geworden. Thans wordt er minder gefmokkeld, maer meer gemoord.

MORINVILLE.

Verfac gaet nooit zonder geweer.

MORIN.

Zij ook niet.

ZESDE TOONEEL.

MORIN, MORINVILLE, LA MORINIÈRE,
ST. MORIN, THERESIA.

(De Procureur steekt, in het inkomen, een zak met processtukken bij zich; hij heeft een pleitrok en halve laarzen aan, en een geknoopte brigadiers pruik op, een der knopen hangt los. De Abt heeft een boek onder den arm.)

MORIN.

Ha, zijt gij daer, Heeren? — dat is goed.

LA MORINIÈRE, *zijn Vader omhelzende.*

Uw dienaar, Vader. Ik attesteer voor u, dat gij

A 5

voor

voor geen zaak, die mij aengenaemer is dan het huwelijks contract van mijne Zuster, mij zoudt hebben kunnen adjourneeren, om voor u te compareeren. Goede dag, Zuster, ik maek u mijn compliment.

MORIN, *tegen den Abt, die inkomt.*

Goede dag, Zoon.

st. MORIN.

Uw dienaar, Vader, ik ben verzeekerd dat de hemel dit huwelijk zal zeggenen; elk keurt het goed.

MORINVILLE.

Maer gij, Berg van tweespalt en draaijerij, denkt gij; als onze Zuster met een edelman trouwt, echter altoos Procureur te blijven?

st. MORINIERE.

Waerom niet? kom, kom, die den mensch eert, eert zijn beroep.

(*Theresia vertrekt.*)

st. MORIN.

Ik hoor Mijn Heer de Versac.

MO-

GEVONDEN KIND. II

MORINVILLE.

Laeten wij hem te gemoet gaen.

ZEVENDE TOONEEL.

De voorigen, DE VERSAC, houdende een Jagtroer in de hand.

MORIN, *ter zyde.*

Hoe meer ik op dit huwelijk denk, hoe meer het mij mishaegt.

MORINVILLE,

Uw dienaar, Mijn Heer de Versac, wij begonnen ongerust over u te worden.

DE VERSAC, *zich naer de deur keerende.*

Hier, Blandine, Blandine, kom hier, draeg zorg voor mijne honden, en gij, bindt ze in de stal vast. Ik groet den Heer Abt Sint Morin. Uw dienaar, la Moriniere. Ha, mijn vriend, Morinville. Wel, Vader Morin, hoe staet het leven? waer is uw Dochter? Waer is mijn schoone aenstaende Vrouw, mijn verloofde Bruid, zoo als gij zegt?

st. MO-

St. MORIN.

Ik ga mijne Zuster halen.

(Zoo als hij de deur uitgaet, ontmoet hij den Notaris, met wien hij weder op het tooneel komt.)

AGTSTE TOONEEL.

De voorigen, EEN NOTARIS.

DE VERSAC.

Zoo, zijt gij daer, Heer Notaris, neem uw plaats, en maek voor ons een goed contract, zoo gij kunt, maer vergeet vooräl de bruidfchat niet.

MORIN.

Gij weet wat ik u gezegd heb, mijn Heer de Versac; ik geef die bruidfchat niet dan na verloop van drie jaren, indien het dan nog in mijn vermoegen is, en tot dien tijd toe zal ik u de renten uitkeeren; want van alles wat ik bezit, behoort mij nog volstrekt niets in eigendom.

DE VERSAC.

Ja, ja, dat weet ik al.

M O-

MORINVILLE.

Waer Satan denkje om, Vader?

MORIN.

Dewijl al dit goed voortspruit uit eene groote fomme gelds, die ik gevonden heb.

MORINVILLE.

Ja, over duizend jaer.

MORIN.

De bepaelde tijd is nog niet verstreken, en dus behoort mij nog niets.

LA MORINIERE.

Wel nu, de bepaling is formeel na dertig jaeren, tusfchen bejaerden en onmondigen, Art. 7 van de Costumen van Parijs, bladzijde 11, verso 12; van den Rouaenschen druk, maar wat zegt dit nu? Dit goed behoort u wel degelijk.

MORINVILLE.

En aen ons in het vervolg, na, na . . .

MORIN.

Na mijn dood.

MO-

MORINVILLE.

Dat zeg ik niet.

DE VERSAC.

Schrijf, schrijf.

LA MORINIÈRE.

Het zou wel wonderlijk wezen dat na zeventien
jaeren. . . .

MORIN.

Mijn Zoon, ik heb te lang geleefd dan dat mij
iets zou verwonderen.

LA MORINIÈRE.

Schrijf: ik ben ook zoo zeker dat niemand op zal
koomen. . . .

DE VERSAC.

Als ik zeker ben, dat het contract dezen avond
gesloten zal worden. Kom, schrijf maer, schrijf
maer.

LA MORINIÈRE.

Schrijf, schrijf.

GEVONDEN KIND. 15

NEGENDE TOONEEL.

De voorigen, THERESIA.

DE VERSAC.

Ha, daer is mijn schoone Theresia. Uw dienaar bekorelijke en toekomstende Barones Maer welk een naem, welk eene qualiteit zullen wij aen den Schoonvader geven.

MORIN.

Van een eerlijk man.

MORINVILLE.

Dat is geen qualiteit.

LA MORINIERE.

Vraag liever wie het niet is, wij allen immers zijn het. (*Ter zijde.*) En ik vooral.

DE VERSAC.

Hebt gij niet gediend, Vader Morin? hebt gij eertijds niet in dienst geweest?

MORIN.

Ik heb het leger gevolgd; dit is het al.

D 2

Wel nu, oud Militair. Schrijf, oud Militair. Ach! lieve Theresia, wanneer ik genoodzaekt zal wezen ten Hove te verschijnen, kan mijn Kasteel door niemand ooit beter bestierd worden dan door u. Gij zult er uwe vermaken vinden en ik de mijnen, wilt gij ze kennen?

(Gedurende dit gansche gesprek schrijft de Notaris, Morinville komt van tijd tot tijd naast hem staen. De Procureur zegt: schrijf meer op de kant, de regels nauwer, men mogt er een renvoi bijvoegen enz. Morin luistert en peinst, terwijl de Versac vervolgt.)

Ik vlieg door boschen en velden, met het roer in de hand, de neus in de wind gestoken, het wild achter na; o dat is vermakelijk, vooral als ons rennen en draven niet vrugteloos is. Zoo breng ik mijne dagen door, en, komt de nacht, dan begeven wij ons aen tafel, de wijn verfrist onze vermoeide leden, wij plengen ze met gansche stroomen, en daer Bacchus is moet Venus ook wezen, een lieve vrouw aen onze zijde streelt en vernackt ons, de vrolijkheid verschaft ons onderhoud; maer houdt het zbe-

wijfje meer van haer rust, wil ze slapen, de aanbiddelijke haer' onderdanigen dienaer, 't is tot haer dienst; zij zakt af, zij laet ons bij de schotels en fleschen, tot wij onze zinnen in het lekkere druiven-nat verzoopen hebben, en 's morgens, als wij ontwaken, dan weer van nieuw af aen, de hort op: zie daer, Theresia, zoo leef ik, dit is mijn wijs van denken, zeg mij nu de uwe.

THERESIA.

Zij zou u niet voldoen. Maer Vader, het eeten is klaar en morgen kunnen wij dat contract zoo wel als van daeg fluiten.

TIENDE TOONEEL.

De voorigen, MARGRIET.

MARGRIET.

Komt, schielijk, schielijk, vliegt heen; ik geloof dat er in het bosch gevochten wordt. Zij roepen: help, moord; ik heb snaphaen-schoten gehoord, 't gelijkt wel een slachting, gaet dan, gaet dan schielijk, loopt.

THERESIA.

Ach! Hemel! o mijn Broeders, gaet, vliegt er
B
heen,

heen, vliegt, ik bid, ik smeek het u. Ach Félix!

L A M O R I N I E R E.

Laten wij gaen zien wat het is.

M O R I N V I L L E.

Wel aen.

D E V E R S A C.

Ik zal hem drie kogels door den huid jagen.

M O R I N.

Blijf hier, mijn dochter.

D E N O T A R I S, *zijne papieren bij
een schikkende.*

Huwelijk en dood, ik zal geen kwaden dag hebben. Mejufvrouw zorg dat hier niemand aen raket.

T H E R E S I A. *zich niet*

Ik zal.

E L F D E T O O N E E L.

T H E R E S I A.

o Félix! mijn dierbaere Félix! waer zijt gij, wat doet gij in het bosch? helaes, indien hij iemand in gevaer ziet, zal hij het gevaer trotsceeren, hij zal zich niet wederhouden, hij zal er naer toe vliegen,

ca

en misfchien . . . o ijselijke gedachten ! . . . ontzettender dan den dood ! , . . . o mijn geliefde Felix ! waer of hij zich bevindt . . . morgen , morgen . . . zal hij mij verlaten , mij ontvlugten . . . voor eeuwig ontvlugten ! o indien ik hem weder zie , is het voor het laetste . . . voor eeuwig . . . om zijn laetste warme kusch op mijne bestorvene lippen te ontvangen . . . morgen vertrekt hij , vliedt hij van mij . . . o kan ik nu zijn afzijn geen oogenblik dulden , word ik nu door duizend angsten gefolterd , doet mij nu een enkele schijn van gevaer . . . en ach mogt het een schijn blijven . . . voor zijn dierbaer leven vrezen . . . fiddren . . . hoe groot . . . hoe onvergelykelyk groot , zal dan mijn lijden zijn als ik hem voor altoos moet misfen . . . en morgen . . . Geregte Hemel , die mijn eenig , mijn teder geliefden Felix van mij rukt , ruk mij in het graf , onthef mij van een elendig kwijnend . . . eindeloos stervend leven . . . zonder hem . . . of geef hem aen mijne zuchten weder , laet hij niet van mij gaen , o Felix ! Felix ! waer zyt gij ?

(Zij wringt haere handen , slaet haere oogeh ten hemel en wil de deur uitgaen , de Abt komt binnen , zij keert in eene wanhoopige gestalte te rug.)

B 2.

TWAELE-

20 F E L I X , O F H E T
T W A E L F D E T O O N E E L .

T H E R E S I A , S t . M O R I N .

T H E R E S I A .

Zijt gij daer, Broeder? Hebt gij Felix gezien?
Wat is hem overgekomen?

S t . M O R I N .

Ik weet het niet. Ik heb eene leezing afgemaekt,
dat ik ongelukkig onderweg niet heb kunnen doen.

T H E R E S I A .

Hoe! gij zijt hen niet gevolgt! Gij zijt met hun
het bosch niet in gevlogen!

S t . M O R I N .

Neen.

T H E R E S I A .

Wat zijt gij gelukkig dat gij niet meer deel neemt
in het geen er omgaet!

S t . M O R I N .

Gij bedriegt u, Zuster; niemand heeft vuriger
wenschen gedaen voor hun die aengerand zijn . . .
Waer gaet gij naer toe? Ik had u iets te zeggen.

D E R -

DERTIENDE TOONEEL.

ST. MORIN.

Het zou niet kwaed wezen dat ik mij in gevaer felde van den hals te breken en dat om schuiken na te loopen. Laten zij vechten en malkander aen stukken hakken, wat raekt het mij, welke gekheid! op het geschreeuw van volk dat malkander vermoort, 'snachts de deur uittevliegen en door het bosch te loopen! als men zich hier in veiligheid op kan fluiten, het ongeluk in den mond te loopen en zich te laten doodslaen! neen, neen: ik hou veel van het gemak en de vrede en ik haet het gevaer als de pest. Ijder voor zich zelve en de hemel voor ons allen, dat 'is mijn spreuk, en mijn staet laet er mij gelukkig de oeffening van vrij. . . . Daer komt een heelen hoop volk; wat zal dat nu weer wezen?

VEERTIENDE TOONEEL.

MORIN, GOURVILLE, LAMORINIERE, MARGRIET, *met een kaers in de hand, eenige Boeren, die Gourville ondersteunen*, ST. MORIN.

MORIN.

Nadert, zet mijn Heer in die armstoel, ^Wbreng hier

B 3

hier wijn , Margriet , en leg in de geele kamer
vuur aen.

G O U R V I L L E .

Hoe ongelukkig ben ik , o Hemel ! Hoe veel ver-
plichting heb ik u niet ! Die schelmen !

M O R I N .

Drink dit glas wijn , mijn Heer ; de wijn her-
felt de kragten.

*G O U R V I L L E neemt het glas aen ,
hij heeft zeer sterk , en is
daerdoor verplicht het glas
te rug te geven , waerna hij
het met beide handen her-
neemt .*

Waer is mijn knegt ?

M O R I N .

Hij wordt herwaerds gebragt .

G O U R V I L L E , *drinkende .*

De voerman is vermoord .

LA MORINIÈRE.

Mijn Heer, laten wij niet vergeten wat gij gezegd hebt; het moet in gefchriften gesteld worden.

GOURVILLE.

Rampspoedig land! Het schijnt of het noodlot...
Maer waer is mijn redder?

MORIN.

Wie, mijn Heer?

GOURVILLE.

Ik weet het niet; hij is mij onbekend.

MORIN.

Wilt gij niet nog eens drinken?

GOURVILLE.

Ik dank u; ik word al beter.

MORIN.

Maer, mijn Heer, op welk eene wijs zijt gij aengerand.

GOURVILLE.

Ik zal het u verhalen, mijne Vrienden. Wij ver-

wisfelden aen het Posthuis van paerden; even na wij weder afreden geraekte ik in mijn rijtuig in slaep; een snaphaen-schoot en het geraes van de Chais, die stil gehouden wierd, deden mij ontwaken; ik zag den voerman nedervallen, ik greep naer mijne Pistoolen; maer werd op het zelide oogenblik met de Chais in een' floot gesmeten; de schok, de val, de wijze op welke ik gevallen was, alles stelde mij buiten slaet van tegenweer; de schelmen omfingelden mij, grepen mij aen, en rukten mij uit het rijtuig.

L A M O R I N I E R E.

Hoe veel waren er?

G O U R V I L L E.

Ik weet het niet. Zij slaken mij deze doek in de mond.

L A M O R I N I E R E.

Verlies hem niet.

G O U R V I L L E.

Zij sleepten mij naer het dichtste van het bosch, toen een Mensch — een Engel — een Godheid. . . Welke slagen zag ik hem toebrenge!

met

met de flok of knods, welke hij gebruikte, deed hij geen slag of er viel er een ter aerde. Zij omringden hem, schooten op hem; hij moet zeker gewond wezen; maer echter zette hij ze achter na. Welk een mensch, goede hemel! welk een mensch! waer is hij? zal ik hem niet weder zien?

ST. MORIN.

Mijn Heer, gij zijt den hemel groote dankbaerheid verschuldigd.

GOURVILLE.

En ook hem, die mij verlost heeft. Ik kon hem niet vergezellen; want zij hadden mij de handen gebonden.

MARGRIET.

Dan is het een bende gauwdieven; sedert eenigen tijd hebben ze dat altoos gedaen.

MORIN.

Wat hebt jij daer te doen? leg vuur aen in de geele kamer, en doe je werk.

GOURVILLE.

Het schijnt dat mij in deze landstreek het noodlot

vervolgt. Het is zeventien jaeren geleden dat ik er doortrok, en het zwaerſte verlies heb geleden.

MORIN.

Van geld?

GOURVILLE.

Ja, van geld, van alles, alles. Mijn Heer, hebt gij de goedheid gehad van om een Chirurgijn voor mijn bediende te zenden?

MORIN.

Ja, mijn Heer. Over zeventien jaer. . . .

GOURVILLE.

Ja.

MARGRIET.

Het vuur brandt.

MORIN.

Gaen wij dan in de andere kamer. Mijn Heer, houd mij onder den arm.

GOURVILLE.

Ik zal wel alleen' gaen, indien gij mij den weg gelieft te wijzen.

V I J F -

VIJFTIENDE TOONEEL.

*De voorigen, MORINVILLE, en een
weinig lacter* DE VERSAC.

MORINVILLE.

Ik heb hun nageweest; maer de duivel zelf zou
ze niet krijgen. Ik heb eenige schooten dwars door
het bosch gedaen, of ik ze raken mogt.

DE VERSAC.

Onze honden zijn van 't spoor, ik ben van den
weg gedwaeld.

GOURVILLE.

Hoe, Heeren, zou het een van uw beiden wezen?

DE VERSAC.

Ja, mijn Heer, ik ben het; ik zag u en heb
u ontbonden, daer is het touw.

LA MORINIÈRE.

Verlies het niet; het is een weezenlijkheid in
het verhael.

GOURVILLE, *na het gezien te
hebben.*

Heeren, ik bedank u.

ZES.

ZESTIENDE TOONEEL.

LA MORINIÈRE, MORINVILLE, ST. MORIN, DE VERSAC, MARGRIET.

MORINVILLE.

Hij is het gelukkig ontkomen.

MARGRIET.

Kom dan; gij wordt gewacht met eeten.

MORINVILLE.

Ha, lieve meid! ben je daer. Je moet hier blijven.

MARGRIET.

Laet staen, Heer Kaptein! schei uit.

MORINVILLE.

Neen: je moet zelf de moeite neemen van me te
zoenen.

MARGRIET.

H. 202
Ik zelf? neen, neen: 't is al slim genoeg dat ik
het toelaet.

St. M o-

ST. MORIN. *T 2 H N*

Broeder, schei uit, Vader zou boos worden als hij het zag.

MARGRIET.

Kom, mijn Heer, laet los, de Jufvrouw roept mij.

MORINVILLE.

't Is niet waer, zij roept niet.

MARGRIET. *in de hand*

Los, los, je breekt mijn arm.

ST. MORIN. *biom avon . sH*

Wel nu, Margriet, laet hem begaen, hij zal je niet vermoorden.

MORINVILLE, *haer kuschende.*

Zoo, dat smaekt.

DE VERSAC. *1 36*

Vijf honderd schreden heb ik, buiten adem, *1334*
 ter die verwoekte schurken geloopt, ik geloof dat
 er ten minsten een dozijn waren . . . Zoo, Heer
 Kapitein, dat gaet goed. Lustig, meid, laet hem
 begaen, voor ijderen gauwdief een.

Dat is dan een dozijn, ten minsten. Ik heb ze slechts van achteren gezien; maer ik wil de meid voor ijderen schurk ook wel een zoen geven.

(Hij kuscht haer.)

MARTRIET.

Daer is je Vader.

ZEVENTIENDE TOONEEL.

De voorigen, MORIN.

MORIN.

Zoo, Heeren, floeit wat met de meid, terwijl ik het eeren wacht. Denk je eindelijk eens te komen, of hoe zal het wezen?

DE DRIE BROEDERS.

Ja, Vader, wij komen.

ST. MORIN.

Ziet gij nu wel dat Vader verstoord is; laatet wij hem volgen.

MAR-

MARGRIET.

Zij gaen. Ik ben er blij om. Wat zou ik doen! ik moest ze zoenen . . . Maer evenwel het smaakt goed. Ja, al zien wij meisjes wat zuinig, wij vallen er toch zoo vies niet van.

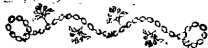
Einde van het Eerste Bedrijf.

* *

*

TWEË.

I N T R O D U C T I O N

T W E E D E B E D R I J F .

E E R S T E T O O N E E L .

F E L I X .

Ja, ik moet dit oord, zoo dierbaar aen mijn hart, verlaten: dit oord, dat door Theresia bewoond wordt, kweekt voortaan niet dan vergif voor mijn geluk — is mij walgelijk — morgen zou het voor mij eene strafplaats wezen, morgen zou ik er mij voelen martelen, daer ik er haer — de eenige scepster van mijn geluk, te vergeefs zoude zoeken: o Noodlot! dat mij, van mijne teederste kindscheit af, ongunstig waert, ik vergeef u uwe onregtvaardigheid, in mij van mijnen Ouderen te beroven; maer nu ik deze plaats, de verblijfplaats van mijn geluk, het heiligdom, dat mijne heilige, mijne Theresia, bevat, moet ontwijken, nu schijnt mijn hart tegen uwe slagen te morren, nu beschuldig ik u van gestrengheid — van wreedheid — nu noem ik ik u onverbiddeijk!

T W E E -

GEVONDEN KIND.

33

TWEEDE TOONEEL.

FELIX, MORIN.

MORIN.

Felix, wat is de reden dat gij dezen avond niet aan tafel geweest zijt? Mijn aenstaende Schoonzoon konde u veel vriendelijkheid bewezen hebben, ik had hem vooringenomen.

FELIX.

Uw Schoonzoon! . . . Neen; ik had nog veel voor mijn vertrek te regelen.

MORIN.

Ik moet uw vertrek goedkeuren, schoon het mij veel droefheid veroorzaakt; maer het valt zoo hard zijne Ouders niet te kennen. Ach! indien gij ze vondt, zoudt gij hun gelukkig maken, jong, sterk, wel opgevoed.

FELIX.

Dank zij u.

MORIN.

En u zelve: gij bezat alle de geschiktheden om een eerlijk man te worden; het koste mij geen

C

moei-

moeite u goede denkbeelden in te boezemen; zij waren u eigen.

F E L I X.

Gij zegt dat het in het jaer 1755 was.

M O R I N.

Ja, den agttienden Mai.

F E L I X.

Toen gebeurden er dan groote ongelukken? Het is mij dikwils verhaeld, maer herzeg het mij nog eens. Somtjds doet eene vergeetene omftandigheid.

M O R I N.

Ach! het is verfchrikkelijk Het was laet, ik lag te bed; eensklaps hoorde ik een groot geraesmen riep om hulp. De dam van de groote beek was doorgebroken; het had den voorgaenden dag eenen ijsfelijken storm gewaaid. Ik fta op, roep, vlieg ter deure uit. Het gansche veld lag verdronken; Mannen, Vrouwen, beesten, alles zwom, dreef of zonk in het water, de huizen werden omgeworpen, geheele koorenschuuren weggespoeld, de zwaerfte boomen uit den grond gerukt. Ik bragt den ganschen nacht op het gebergte door. 's Morgens,

voor-

voorbij een laegen weg gaende , zag ik een Vrouw , buiten kennis tusfchen willigen-takken verward , het was uwe Voedfter ; ik hield haer voor dood , gij laegt op haeren fchoot en fliep . Arm fchepzeltje ! Ik nam u in mijn' arm , gij lachte mij aen , ik bragt u in mijne hut , en ik ging hulp haelen om deze goede Vrouw van daer te vervoeren ; zij toonde geen leven voor den dag daeræen , en het duurde wel agt dagen eer zij volkomen haer kennis wederkreeg . Nooit zag ik grooter rampspoed . Twee uaren van hier vond men eene Dame in haer rijtuig verdronken . Eenigen tijd daerna vond ik een koffer maer dat is eene andere zaak . Men heeft uwe Voedfter meer dan honderdmalen ondervraegd ; dewijl zij niets dan Duitsch fprak , was het zelfs eerst langen tijd daërna dat wij te weten kwamen , dat zij uit het dorp Nousdorft herkomstig is .

F E L I X .

Ja , van Nousdorft .

M O R I N .

Dat een groot Heer haer gehuurd had , dat zij door hem naer eene Dame , die daer doortrok , gebragt was , welke Dame haer terftond met zich ge-

voerd had, om u optevoeden, en zij slechts vijftien dagen bij u geweest was, toen dit ongeluk voorviel.

F E L I X .

Gij hebt er dan niets meer van kunnen verneemen.

M O R I N .

Neen, ondervraag haer aengaende het voorige. Gij kunt haer laten halen; dewijl zij in het dorp is; maar zij weet niet meer dan ik u gezegd heb.

F E L I X .

Ach! Vader Morin! hoe veel verplichting heb ik u niet! en ik zou onheusch genoeg wezen om . . . Neen: ik zal, ik kan niet ondankbaar worden.

M O R I N .

Dat is onmooglijk: van uw zesde jaer af, waert gij mij nuttig, sedert uw vijftiende hebt gij mij twee knechts uitgehaeld, zonder uwe getrouwheid te rekenen; dus doe ik niemand onregt door u het geen in deze zak is te geven.

F E L I X .

Hoe! Wat is dit dan?

M O

MORIN.

Veertien jaeren tegens twintig kroonen.

FELIX.

Behoud ze.

MORIN.

Neen: zij behoren u toe: Mijn huis zal altoos het uwe zijn. Indien uwe naervorsingen vruchteloos zijn, kom dan hier te rug, gij zult er ontvangen worden als mijn eigen kind. Waert gij het, ik oude er trots op wezen.

FELIX.

En dit pakje?

MORIN.

Het bevat alle uwe klederen, die gij aenhad, toen ik u vond, een zilveren rammelaer met een goud ringetje, kanten, een rood lint en de verklaering van uwe vondst, gefchreeven en geteekend door wijlen onzen Priester.

FELIX.

Vaerwel, mijn Vader! Vaerwel, Morin.

MORIN.

Gij moest niet voor het huwelijk van uwe Zuster vertrokken zijn.

C 3

F E.

FELIX.

Neen! ik vertrek morgen zeer vroeg: de dageraad zal mij hier niet meer aenschouwen.

MORIN.

Gij kont het nog wel uitstellen. Waerom dan zoo haestig? Laet uwe Zuster u nog zien. Of kwelt u ook eenige heimelijk hartzeer? verberg het mij niet.

FELIX.

Neen: niets.

MORIN.

Waerom dan juist morgen? blijft en minsten deze week.

FELIX.

Neen, dierbare man! ik kan niet langer. Vaer eeuwig wel! mijn Weldoener.

DERDE TOONEEL.

MORINVILLE, MORIN, FELIX.

MORINVILLE.

Vader, de Notaris vraegt of het contract dezch avond geteekend zal worden: het wordt laet voer hem om heen te gaen.

M O-

MORIN.

Neen, daer zullen wij morgen op denken; hij kan hier slapen. Ik ga hem spreken.

VIERDE TOONEEL.

FELIX, MORINVILLE.

MORINVILLE.

Zie daer, Felix, dewijl gij wilt dienen, hier is uwe verbintenis, gij hebt die slechts te teekenen.

FELIX.

Waerom teekenen? Is het woord in diergelijk een geval niet beter dan de teekening?

MORINVILLE.

Neen.

FELIX.

Niet? Heb ik u niet gezegd dat ik in uw Regiment, in uwe Compagnie, eenige jaeren als Vrijwilliger zou dienen en dat ik er misfchien altijd in zou blijven? zie daer mijn woord, en dit is, dunkt mij, genoeg.

MORINVILLE.

Ja, voor mij: ik ken u, ik heb uw' handteekening

C 4

niet

40 F E L I X , O F H E T

niet noodig; maer ik moet die aen den Majoor ver-
tooncn, en dit kan ik niet voorbij.

F E L I X .

Welaen, het zij zoo.

M O R I N V I L L E .

Daer, teeken het. Goed zoo. Daer zijn drie
Louïzen, om er voor op de gezondheid van den
Koning te drinken.

F E L I X .

Houd uwe Louïzen, ik heb ze niet noodig, om
te wenschen, dat hij gezond mag blijven.

M O R I N V I L L E .

Goed, ik zal ze u in het Regiment geven.

F E L I X .

Ik vertrek morgen ochtend vroeg.

M O R I N V I L L E .

Gij doet wel, en de verkiezing die gij doet is
de beste die gij doen kunt; hier opgevoed, gelijk
gij weet, moet gij u nimmer verbeelden om er u
te vestigen.

F E -

GEVONDEN KIND. 41

FELIX.

Denkt gij op deze wijs?

MORINVILLE.

Neen.

FELIX.

Wel nu, zwijg dan.

MORINVILLE.

Gedenk dat gij tegenwoordig mijn Soldaet zijt
en dat gij mij, als uw' Officier, moet eerbiedigen.

FELIX.

't Is wel. In het Regiment zal ik mijn pligt doen.
Geef mij het briefje dat mij te regt moet helpen.

MORINVILLE.

Daer is het.

FELIX.

Weest gegroet.

VIJFDE TOONEEL.

MORINVILLE.

Knaep, ik zal u in brakken afwachten om u wat
zoeter te doen zingen en dien hogen toon te doen

C 5

da-

dalen. Gebogen onder het geweer; zal ik u toonen hoe die meesterachtige jonkertjes bestuurd moeten worden. Hoe heeft die vlegel ons hier vertoornd; hij moest altoos gelijk hebben; hij kon geen kwaed bij Vader. „Ziet, zeide de oude held, Felix is wijs, zedig bescheiden en opregt, wijk nooit van zijn pligt.” Hij, hier op trots, zag ons met verachting aen; maer ik zal het hem wel inpeperen, hij zal hebben.

ZESDE TOONEEL.

MORINVILLE, LA MORINIÈRE.

MORINVILLE.

La Morinière, daer heb ik een uitmuntend stukje uitgevoerd. Ik heb zoo Felix als Soldaet aengenoomen.

LA MORINIÈRE.

Wat zal Vader daarvan zeggen?

MORINVILLE.

Hij stemt in zijn vertrek. Ik heb in het hoofd dat Felix Theresia bemint en dat zij hem niet ongenegen is; maer ik zal hem mij niet laten ontslippen.

L A-

GEVONDEN KIND. 43

LA MORINIÈRE.

En ik heb groote vrees dat die aengerande man, dien wij dienst gedaen hebben, ons er een zeer slegte voor, in vergelding, zal bewijzen. Vader heeft hem ondervraegd, en van vragen, tot vragen. . . . 't is waerächtig bijna waerschijnlijk dat hij het is die

ZEVENDE TOONEEL.

MORIN, MORINVILLE, LA MORINIÈRE, ST. MORIN.

MORIN.

Wel nu, kinders, heb ik het u niet gezegd? Nimmer kwam mij iets merkwaardigs over, of ik had er een voorgevoelen van.

MORINVILLE.

Wat, Vader!

MORIN.

Ik wed dat die eerlijke man die geen is welken mijne bezitting toebehoort.

L A

Treffelijk! is hij ook niet van uw begrip?

ST. MORIN.

Geloof dit niet.

MORINVILLE.

Ik zweer u dat niets onwaerachtiger is.

MORIN.

Ik weet zeer wel wat hij gezegd heeft, welke woorden hij sprak, welke gezegdens hij deed en die ik zal ophelderen.

MORINVILLE.

En wat denkt gij te doen indien hij het is?

MORIN.

Dan zal ik hem alles wat ik bezit ter hand stellen.

LA MORINIÈRE, MORINVILLE *etc*

ST. MORIN.

Alles?

MORIN.

Ja, alles, alles.

MORINVILLE.

Waerächtig, indien gij mijn Vader niet waert /
ik weet wel wat ik doen zou.

LA MORINIERE.

En ik wat ik zeggen zou.

ST. MORIN.

Kom, kom, Vader scheert er den gek mede

MORIN.

Ik doe zeker niet.

LA MORINIERE.

Vooröndestellende dat hij het was, dat onwaer,
volftrekt onwaer is, zoo waert gij slegts, op mijn
hoogst, verpligt hem de gevonden som te rug te
geven.

MORINVILLE.

Ongetwijfeld; geef hem die.

46 F E L I X , O F H E T

M O R I N .

Dit strijd tegen de voorwaerden, waeröp ik die
aenvaard heb. Ik ga ze halen.

A G T S T E T O O N E E L .

S T . M O R I N , L A M O R I N I E -
R E , M O R I N V I L L E .

S T . M O R I N .

Laten wij op onze hoede wezen, hij zou inder-
daed doen dat hij zegt.

L A M O R I N I E R E .

Wij moeten het beletten; dat zou ons ruineeren.

M O R I N V I L L E .

En het huwelijk van den Baron onder den voet
slooten. Ha, daar is hij, laten wij hem waerschou-
wen.

L A M O R I N I E R E .

Wacht, wat ik u zal zeggen.

N E -

GEVONDEN KIND. 47
NEGENDE TOONEEL.

De vorigen, DE VERSAC.

DE VERSAC.

Ha, lieve Vrienden. Maer, wat duivel moet ik dan doen om Theresia te overwinnen? Zeg ik tegen haer: kan het u genoeg geven dat ik u mijn hart opdraeg, schoone Theresia! kan u het-huwelijk met een edelman, een Baron gelukkig maken, spreek, wilt gij mij omhelzen; neen is het eenig antwoord, eeuwig dat vervloekte neen. Geef mij raed, hoe zal ik maken dat zij mij lief krijgt?

MORINVILLE, *tegen zijne*

Broeders.

Wij moeten 't hem zeggen.

DE VERSAC.

Wat, weerflag! babbel je dan met mallander, weet gij wel dat dit niet braef is?

ST. MORIN.

Het is om dat wij bloot staen van in groote moeilijkheden ingewikkeld te worden.

DE

DE VERSAC.

Hoe dat?

MORINVILLE.

Vader heeft zich in het hoofd gebragt, dat die Heer, die Held, die dezen avond aengerand is, dezelfde is, die certijds

LA MORINIERE.

Die certijds het geld verloren heeft, dat door hem gevonden is.

DE VERSAC.

Dan is hij niet wel bij zijn hoofd. Wat is zijn oogmerk?

MORINVILLE.

Hij wil het hem niet alleen wederom geven, maer al wat hij bezit er bij voegen.

DE VERSAC.

Dat ziet er lelijk uit. Uw Zuster is wel beminnelijk; maer dit zou eenige verandering kunnen maken.

ST. MORIN.

Welke?

GEVONDEN KIND. 49

DE VERSAC.

Ik zal ze u zeggen maer dewijl uw Vader zoo naauwgezet is, zouden wij niet ja, ik weet een heerlijk middel.

ST. MORIN.

Wat?

DE VERSAC.

Hein te doen geloven dat het wijlen mijn Vader is, die dit geld verloren heeft. Hoe zag er de koffer uit?

ST. MORIN.

Ik weet het niet.

MORINVILLE.

Noch ik.

LA MORINIÈRE.

Maer in dit cas zoude hij u het geld te rug geven en wij bleven er van gepriveerd.

DE VERSAC.

Neen, ik trouw uwe Zuster, en dus blijft het in de familie.

D

LA

56 F E L I X , O F H E T
L A M O R I N I E R E .

En wij?

D E V E R S A C .

o Ik zou u het een of ander voordeel doen.

T I E N D E T O O N E E L .

De voorigen, MORIN.

M O R I N .

Nu, wees te vreden, ik overdenk Ha,
mijn Heer de Versac! gij weet

D E V E R S A C .

Ja; maer het is niet mogelijk.

M O R I N .

Waerom niet?

D E V E R S A C .

Neen, zeg ik u. Voorëerst om dat ik het niet
wil hebben.

M O R I N .

Dat gij het niet wilt hebben! dat gij het niet
wilt hebben! Hoor: agt dagen na ik dit geld vond,
ging

GEVONDEN KIND. 51

ging ik onzen Priester raedplegen; zie daer de voorwaerden, die hij mij opgelegd heeft, die hij mij op schrift gaf en die ik zwoer te volbrengen.

MORINVILLE.

Laten wij die fracije voorwaerden eens zien.

LA MORINIERE.

Dat zal een mooi stukje wezen.

ST. MORIN.

Heel duchtig.

MORIN.

Gij hebt hem gekend, mijn Zoons, het was een vroom man.

DE VERSAC.

Luister. Een heerlijke fufpartij.

MORIN.

Daer zijn ze. Dit schrift is van zijn hand.

„ Voorwaerden, waer op Pieter Morin beloofte
22 het geld, door hem gevonden, waer voor hij
23 een landgoed zal koopen, te gebruiken.

D 2

„ 1° Dat

„ 1°. Dat hij het in gemoede zal bestieren, als
 „ een goed huurder voor zijn Eigenaer, als een
 „ Opziender voor zijne Gemeente, als een Voogd
 „ voor zijn Wees.

D E V E R S A C .

Ga voort.

M O R I N .

„ 2°. Dat hij alle navorsingen zal doen en zich
 „ aen geen een zal onttrekken, om hem, haer of
 „ hun, die het goed, voor de voornoemde som ge-
 „ kocht, zoude mogen toebehoren, te vinden.

„ 3° Dat hij het ten vollen weder zal geven.”
 Ten vollen.

M O R I N V I L L E .

Wij verstaan het.

M O R I N .

„ Dat hij het ten vollen weder zal geven, zónder
 „ iets, hoe gering, achter te houden, aen den ge-
 „ nen, dien hij voor den eigenaer zal erkennen;
 „ welke eigenaer zich te vreden zal moeten hou-
 „ den met het goed, zoo als hij het bij de over-
 „ gaef bevindt, zelfs indien het minder waerdig was
 „ dan de gevonden som belooft, en indien het die
 „ over-

„overtreft, beveel ik den Eigenaer van den gebrui-
 „ker te beloonen, naer maeten van de zorgen die
 „hij er aen besteed heeft, en er hem, indien hij
 „een vroom man is en den Hemel vreest, het be-
 „slier van te laten.

„4°. De voornoemde Pieter Morin zal zijne
 „kinderen en verdere erfgenamen met dezelve voor-
 „waarden belasten, ten minsten indien hij het ge-
 „melde goed geen dertig jaeren, of langer, beze-
 „ten heeft.”

LA MORINIERE.

Ja, maer het is reeds honderd jaeren

MORIN.

„Ten minsten indien hij het gemelde goed geen
 „dertig jaeren, of langer, bezeten heeft.” En gij
 weet das het pas zeventien is. „Zonder de min-
 „ste waerschijnlijkheid van wedereisfching, en dan,
 „geloof ik, dat het hem vrij zal staen om er over
 „te beschikken als over zijn eigen goed.” Wel nu,
 wat zegt gij er van? moet ik dit voldoen of niet?

DE VERSAC.

Ik voor mij weet van geen voldoen, als de dob-
 belfschulden.

FELIX, OF HET
MORINVILLE.

Ik zeg dat deze acte geen kragt heeft; zij is niet geteekend.

LA MORINIERE.

Noch gedateerd.

MORINVILLE.

Vader, ik raed u er hem niet over te spreken; gij zoudt vast het een of ander ongeluk veroorzaken.

MORIN.

Wat ongeluk?

MORINVILLE.

Indien hij al dat goed hernam, zou ik hem voor de kling dagen.

LA MORINIERE.

En ik zou een Proces tegen hem entameeren, waeräen hij nooit een eind zou zien; wij hebben eene nauwkeurige en uitdrukkelijke wet, die u van deze voorwaerden ontheft, de wet *de partibus inventis*.

D L

DE VERSAC,

En indien er geen is, kunnen wij onder goede vrienden er wel een maken.

ST. MORIN.

Zonder twijffel, is het geen la Moriniere daer zegt zeer goed; maer ik kan die geweldadigheid van Morinville niet goedkeuren; eene geweldadigheid intusfchen, die ik misfchien ook zou oeffenen, indien ik een Krijgsman was; maer daer is eene vroomheid, eene billijkheid, eene eerlijkheid, die de grondslag van alle onze daden moet wezen en waeraen het ons nooit ontbreken moet: dus, mijn Vader, laten wij eens overwegen hoe veel gij, goede en kwade jaeren doorreengeflagen, sedert gij u hier nedergezet hebt, aen den armen van de Parochie gegeven hebt.

MORIN.

Dit weet ik niet; het eerste dat ik vergeet zijn, mijne weldaden.

ST. MORIN.

Hoe veel huishoudens onderhoudt gij, ten naesten bij?

D 4

M 9-

M O R I N .

Vier, vijf, zes, ik weet het niet zeker.

S T . M O R I N .

Stellen wij ijder op honderd guldens.

M O R I N .

Daer zijn er die mij iets te rug geven, maer dat gaet zoo wat.

S T . M O R I N .

Wel nu, dat is vijfhonderd guldens jaerlijks. Hoe lang is het geleden dat gij u nedergezet hebt?

M O R I N .

Zes - en - twintig jaer.

S T . M O R I N .

Dat is dertien duizend guldens aen de armen gegeven; dus gaet dit het gevonden geld zes of zeven duizend guldens te boven. Kom, kom Vader, uwe denkwijls is niet algemeen, de Hemel zal dien edelman zegenen, hij heeft liefdadigheid bewezen.

M O R I N V I L L E .

Zoo is het.

LA MORINIÈRE.

Dat is regt.

DE VERSAC.

*(Hij neemt het gefchrift, en zich omkeerende verſcheurt
hij het en ſteekt het in zijn zak.)*

Dit is, dunkt mij, het beſte.

MORIN.

En ik, ik zie dat er geen ſtaet in de waereld is,
die niet alles met zijn geweten kan ſchikken, en
die gene middelen oplevert om zich te ſparen van
regtvaerdig te zijn; verders, dit zijn mijne voor-
waarden, ik heb ze u voorgelezen, indien de Heer
de Man in verſchil is, zal ik ze naerkomen, zijt
hier van verzekerd . . . waer zijn ze, waer zijn
ze dan? Waer heb ik dat gefchrift gelaten?

DE VERSAC,

Wat? dat papier?

MORIN.

Ja.

DE VERSAC.

Dat papier, dat daer gelegen heeft?

MORIN.

Ja.

DE VERSAC.

Ik heb er proppen voor mijn jachtroer van gemaakt; het was nutteloos.

MORIN.

Mijn Heer de Versac, gij zoudt wél gedaen hebben van er niet aen te komen. Gelukkig ken ik het van buiten maer is die Heer alleen gebleeven.

ST. MORIN.

Hij is bij Theresia.

MORIN.

Ik ga bij hem.

ELFDE TOONEEL.

MORINVILLE, LA MORINIÈRE,

ST. MORIN, DE VERSAC.

MORINVILLE.

Wij moeten hem niet verlaten, voor die vreemdeling vertrokken is.

ST.

ST. MORIN.

Neen, vast niet.

LA MORINIÈRE.

Nu de een, dan de ander.

DE VERSAC.

Morgen ochtend vroeg komen onze jagers, die zullen hem wel doen vertrekken.

MORINVILLE.

Ga bij hem, Abt, ga o Daer is hij.

TWAELFDE TOONEEL.

De voorigen, MORIN, GOURVILLE.

MORIN, *met een licht in de hand.*

Mijn Heer, dit is uw kamer, hier is een deur die in de boomgaard uitkomt, hier door kunt gij buiten komen, zonder het huis door te gaen.

GOURVILLE.

Tot het aenbreken van den dag, zal ik mij hier in mijne klederen te bed leggen.

M 6-

M O R I N V I L L E .

Mijn Heer, indien gij wilde vertrekken zoo ras uw rijtuig gemaakt zou zijn.

S T . M O R I N ,

Het is misfchien reeds klaer, ik ga het zien.

(*St. Morin vertrekt.*)

L A M O R I N I E R E .

Wij zullen u gidsen mede geven.

D E V E R S A C .

Ik wil gaerne op mij nemen om er u van te voorzien.

M O R I N V I L L E .

Wij zullen u liever alle vier met het grootste vermaak geleiden.

G O U R V I L L E .

Neen, ik ben u zeer verplicht; indien ik u geen overlast doe, wensch ik hier eenige dagen uitterusten, en wil liever mijn' knecht niet verlaten.

M O R I N V I L L E .

Wij zullen zorg voor hem dragen.

L A -

GEVONDEN KIND. 61

LA MORINIERE.

Wij zullen hem bewaken.

MORIN.

Mijn Heer, ik denk dat niemand meer recht heeft, om hier, zoo lang het hem gelust, te blijven dan gij.

MORINVILLE.

Hij zal het hem zeggen.

LA MORINIERE.

Mijn Vader, mijn Heer verlangt naer rust, indien wij hem vermoeyen

MORIN.^M

Gij hebt gelijk. Mijn Heer, ik wensch u goede nacht; zal ik het licht laten uitdoen?

GOURVILLE.

Neen: laet het liever branden.

MORIN.

Goede nacht, mijn Heer.

GOURVILLE.

Ik bedank u.

*(Zij vertrekken en Gourville begeeft
zich achter de gordijnen.)*

DE TIENDE TOONEEL.

MARGRIET, FELIX, GOURVILLE, *achter de gordijnen.*

MARGRIET.

Hoe, Felix, gij verlaet ons?

FELIX.

Ja, Margriet.

MARGRIET.

o Goede Hemel! wat zijn wij dan ongelukkig!

FELIX.

Waarom?

MARGRIET.

Wie zal ons zondags ten dans leiden? Wie zal de wolven doodslaen? wie voor het gansche dorp zingen? en dan Jufvrouw Theresia en uwe arme voeder. Ach! hoe bedroeft zullen wij allen wezen.

FELIX.

Theresia! Zij trouwt morgen.

MARGRIET.

Ja; maer het is tegen haer zin, dat is gemakkelijck te zien.

VEERTIENDE TOONEEL.

THERESIA, MARGRIET, FELIX,
GOURVILLE, *als voren.*

THERESIA.

Margriet, laet ons alleen.

MARGRIET.

Haest u met spreken; want dit is de kamer voor den Heer, die men dacht dat vermoord was; hij staet gereed om zich naer bed te begeven, dus, als gij elkander iets te zeggen hebt, moogt gij het wel schielijck doen. Uw bruidegom is met uwe broeders bezig zich te bezuipen; ik zal hun zeggen dat gij in uwe kamer zijt. o Felix had haer veel beter geleken als die ezel van een Baron, die niet weet wat hij zegt.

VIJF.

FELIX, OF HET
VIJFTIENDE TOONEEL.

THERESIA; FELIX, GOURVILLE,
als voren.

THERESIA.

Hoc! Felix! moeten wij scheiden?

FELIX.

Ja, lieve Zuster! wij moeten elkander verlaten.

THERESIA.

Ach! dierbare Felix! welk een ramp voor ons!

FELIX.

Laten wij die, zoo het mogelijk is, met standvastigheid lijden.

THERESIA.

Gij zijt dan in het Regiment van mijn Broeder!

FELIX.

Ik dacht mij daer door minder van u te verwijderen.

THERESIA.

Neen, wij zullen elkander nooit wederzien.

F E -

FELIX.

Ik zweer u, eeuwigbeminde Zuster! ik neem den hemel tot getuigen

THERESIA.

Felix, wat schort u? wat schort u aen de hand? zij is bebloed. . . . zijt gij gekwest?

FELIX.

Ontstel u niet; het is niets. Toen ik dezen avond, in het bosch, de schurken, die dien vreemdeling aengerand hebben, met mijn stok floeg, hebben zij eenige pistoolfchooten op mij gedaen, en ik geloof dat een kogel mijne vingers getroffen heeft.

GOURVILLE, *zijn hoofd tuschen de gordijnen doorstekende.*

„Hemel! hij is het.”

THERESIA.

Ik bid u, laet mij zien wat het is, toon mij uw hand.

FELIX.

Het is niets, zeg ik u. Ach! gaf de Hemel dat ik

E

die

die hand verloren had, en dat het overschot van mijn leven aen u toegewijd was.

T H E R E S I A.

Felix, Felix! ik mag niet langer leven.

F E L I X.

Leef in mij, gelijk ik in u zal leven. Troosten wij ons met het denkbeeld, dat ons ongeluk de rust in uw huisgezin, het leven van uw Vader en de eer van hem, dien gij bemint, behouden zal. Engelachtige Theresia! Over welke een schandaed had ik moeten blozen, indien ik misbruik gemaakt had van het vermogen, dat gij mij op uw hart gegeven hebt! zoude men niet met regt zeggen: „die ondankbare heeft zich alleen van hunne weldaden bediend om hen te ontëeren.” Neem dit geld, dat uw Vader mij gegeven heeft, ondersteun daer mede die goede Voedster, die ziekelijk en bijna blind, indien uw Vader stierf, in de uiterste elende zou kunnen vallen.

T H E R E S I A.

Zoude ik haer kunnen vergeten? is het niet de Voedster van mijn geliefden Felix!

E F F

GEVONDEN KIND. 67

FELIX.

Deugdzame Theresia! gij paert dan uwe schoonheid met weldadigheid! dit ontbrak ook nog aan uwe volmacktheid.

THERESIA.

Ik zal voor haer als voor mijn eige Moeder zorgen; zij zal mij niet verlaten.

FELIX.

Houd ook dezen bondel met klederen, zij zijn mij onnut, nu ik Soldaet ben en ik van ijdele naervorsingen afzie. Wat zou mij het geen ik vond baten. Ik hecht mij nergens aan: ik verlies u!

THERESIA.

Gij verliest mij! (zij werpt zich op een stoel en valt met haar hoofd op de tafel.)

FELIX.

Vaerwel, Theresia! vaerwel, dierbare ziel van mijn leven!

THERESIA.

Vaerwel, Felix! lieve dierbare Felix!

FELIX.

Vaerwel, beminnelijke Zuster! tederhartige vriendin!

THERESIA.

Ongeukkige, als ik ben!

FELIX.

Stuit uwe tranen, fnoor uwe fnikken.

THERESIA.

Zeg mij neen maer eindelijk
waerom ach! ik weet zelf niet wat ik wil
zeggen.

FELIX.

Ach! mijn hart ——— mijn hart wordt ver-
fehurd! welk eene fmart! welk eene marteling!

THERESIA.

Felix, wees gelukkiger dan ik.

FELIX.

Zonder u ken ik geen gelak. o Mogt gij het
fmaken!

THERESIA.

Zou dit zonder u mogelijk wezen?

F E

FELIX.

Neen, Theresia! Maer mogten wij bij elkander gebleven zijn, hoe heilrijk zoude ons lot dan niet geweest zijn; altoos getrouw aen mijnen pligt, zoude ik alles gedaen hebben om u gelukkig te maken.

THERESIA.

En twijffelt gij of gij daer in geslaegd zoudt hebben! kon mij in uw bijzijn iets deeren! en voor u zoude ik ook nacht en dag gezorgt hebben, ik zoude u met den arm der liefde omvat hebben, indien u eenig leed genaakte: dus wenschte ik u voor de slagen van het noodlot te kunnen beschermen; maer neen: dierbaer mensch, een beter lot waerdig! nu helaes! zijn onze aengename dagen voor eeuwig door een akeligen nacht van scheiding afgebroken.

FELIX.

Lief, maer ongelukkig Meisje, laten wij er niet meer aen denken. Vaerwel, lieveling van mijn ziel, laet ik u voor het laetste aen mijnen hijgenden boezem drukken! Vaer wel! vaer eeuwig wel!

THERESIA.

Rampzalige Theresia, uw bescherm - engel verlaet

E 3

u

u en gij moet u in de armen van een monfter werpen! Vaer wel, Felix! denk eeuwig aen mij.

FELIX.

Ik zal, ik zal. . . vaer wel met deze kus. . .

*(Zij horen achter de gordijnen hoesten, beduiden door teekenen dat er iemand is, omhelzen el-
kander in het achtereind van 't Tooneel. Fe-
lix kuscht haer en vertrekt door de buitens-
deur; Theresia neemt het licht weg en gaat
de binnendeur in.)*

Einde van het Tweede Bedrijf.

(De derde Act begint.)

(De vierde Act begint.)

DERDE BEDRIJF.

EERSTE TOONEEL.

DE VERSAC, *Jagers.*

DE VERSAC.

Ter jacht, ter jacht, volgen wij het wild op het spoor. Gij slapenden ontwaakt, volgt ons; een jager, die slaept, is zonder hart, zonder drift, en nooit kan hij met jagen voordeel doen.

(Hij ligt de gordijnen op.)

Te drommel! wij komen in een ledig bosch. Hij heeft de plaats ontruimd.

TWEDE TOONEEL.

DE VERSAC, MARGRIET.

DE VERSAC.

Is hij vertrokken?

MARGRIET.

Ja.

E 4

DE

Met zijn rijtuig?

MARGRIET

Neen.

DE VERSAC.

Waer is hij dan?

MARGRIET.

Hij is met onzen meester door de kleine deur uitgegaen.

DE VERSAC.

Wel duivels! met Vader Morin!

MARGRIET.

Verstoort u niet! Hij is die weg naer de beek
gegaen. Daer kunt gij hem vinden.

DE VERSAC.

En waer zijn zijn Zoons?

MARGRIET.

In hun kamer, om ijder razend te maken; mog-
ten zij er inblijven!

DE

DE VERSAC.

Koom aen, Vrienden, naer de beek.

DERDE TOONEEL.

MARGRIET.

Hij vraegt in het geheel niet naer zijne bruid; maer vraegt die kleine Abt, die mij altijd zoo lief aenkijkt, ook wel ooit naer mij. Wat zijn wij, arme meisjes, te beklagen! wij hebben alles voor onzè eer te vrezen; het was nog niets, indien de verleiders ons slegts door een vleijend gesprek zochten intenemen; maer wij moeten voor hun en voor ons eigen hart op onze hoede wezen; wij weten niet wat wij gehoor moeten geven of weigeren, en die mijmerende Abt, die mij zoo in het geniep toelont maer ik vergeet Jufvrouw Theresia.

VIERDE TOONEEL.

FELIX, MARGRIET.

FELIX.

Waer heen, Margriet?

E 5

MAR-

MARGRIET.

Houd mij niet op. De Jufvrouw wacht mij.

(Zij vertrekt. Felix neemt een pakje, dat hij den voorgaenden dag heeft laten leggen, hij hangt het, met zijn stok, op zyn' schouder; zoo ras hij vertrekken wil, komen Gourville en Morin binnen.)

VIJFDE TOONEEL.

GOURVILLE, MORIN, FELIX.

GOURVILLE.

GOURVILLE.

Jongman, vertrekt gij?

FELIX.

Ja, mijn Heer.

GOURVILLE.

Waer heen?

FELIX.

Naer het leger, om den Koning te dienen.

GOURVILLE.

Ik verzoek u mij één dienst te doen.

FE-

FELIX.

Hoe! mijn Heer, beveel.

GOURVILLE.

Blijf van daeg nog hier.

FELIX.

Ik kan niet.

GOURVILLE.

Blijf hier, uit liefde tot mij.

MORIN.

Felix, gij kunt het mijn Heer niet weigeren; en ik verzoek het u nevens hem.

FELIX.

Worde heden de bruiloft van Theresia niet gevierd?

MORIN.

Dat is niet zeker.

FELIX.

Gij wilt het, welken, ik zal blijven.

MORIN.

O Mijn Heer, die jongeling is een verwonderenswaer-

waardig voorbeeld van getrouwheid, van werkzaamheid en van brave gevoelens. Alle deze goederen, alle deze akkers, die gij zaegt dat zoo goed bebouwd zijn, ben ik, in sommigen opzichte, aan zijne zorgen verschuldigd.

G O U R V I L L E .

Nooit zag ik bouwlanden die, zoo in geschiktheid als overvloed, naar deze gelijken. Hoe veel brengen zij op?

M O R I N .

Dat kan er na wezen, mijn Heer; als er veel armen zijn, niets; maer in de goede jaeren, en van de tien zijn er zeven, kunnen zij twee duizend kroonen en zelfs meer opbrengen.

G O U R V I L L E .

Twee duizend kroonen!

M O R I N .

Ja, mijn Heer, en zij zijn de uwer.

G O U R V I L L E .

Zeer verplicht.

MORIN.

Gij verlaet mij niet, mijn Heer, zij zijn de uwën.
Ja, zij zijn van u, zij behoren u toe, alles is het
uwe.

GOURVILLE.

Hoe dat?

MORIN.

Dewijl ik van u gehoord heb, alle de omstandig-
heden met elkander vergeleken hebbende, dat gij de
geen zijt, wiens koffer ik, daags na den storm, ge-
vonden heb.

GOURVILLE.

Ik!

MORIN.

Ja, mijn Heer. Zevenhonderd en dertig gouden
Louisen, en drie zijden beursen, vijf gedenkpenning-
gen en een goud cachet, zegt gij; daer is het.

GOURVILLE.

Ja, dit is mijn wapen.

MORIN.

Deze Landerijen heb ik voor uw geld gekoft, on-
der voorwaerden van ze u weder te geven, het geen
k thans doe.

GOUR-

78 F E L I X , O F M E T
 G O U R V I L L E .

Zoo veel eerlijkheid verbaest mij.

M O R I N .

Het doet mij, voor het menschedom, leed.

G O U R V I L L E .

Deze zaak is zeer bijzonder! Maer deze landhoe-
ve is veel meer waardig, dan het geen gij gevon-
den hebt.

M O R I N .

Ik heb ze voor u gekoft, zoo veel te beeter! ik
was er de gebruiker van; ik heb mijn meesters be-
lang waergenomen.

G O U R V I L L E .

Dewijl gij ze mij te rug geeft, neem ik ze aen,
maer

Z E S D E T O O N E E L .

M O R I N V I L L E , M O R I N , G O U R V I L -
L E , F E L I X , L A M O R I N I E R E ,
S T . M O R I N .

M O R I N V I L L E .

Hoe, mijn Heer! gij neemt ze aen!

M e -

MORIN.

Mijn Zoon . . .

MORINVILLE.

Zoudt gij de wreedheid hebben van mijn Vader te verjagen?

GOURVILLE.

't Kan zijn.

MORINVILLE.

't Kan zijn! Nu, Vader, hoort gij mij wel? 't Kan zijn! Spreek, mijn Heer, verklaar u nader! wat meent gij te doen?

GOURVILLE.

Wat ik doen zal? Ik weet het niet, mijn Heer. . . . ik heb nog geen vast besluit genomen. . . .

(Hier verschijnt Theresia in het achterste van het Tooneel, Felix ziet haar en zij vertrekken beiden; Gourville volgt hen.)

F. E.

FELIX, OF HET
ZEVENDÉ TOONEEL.

MORINVILLE, MORIN, LA MORINIERE,
ST. MORIN.

MORINVILLE.

Ik weet het niet! Hemel! is het mogelijk!
Onnatuurlijk Vader, gij stort uwe kinderen in het
verderf.

MORIN.

Ik ben Vader, ja een zeer gevoelig Vader; maer
kan ik ten behoeve van mijne kinderen mijn' eed
breken.

LA MORINIERE.

Uw' eed! een schoonen eed waerächtig! sedert
meer dan twintig jaeren zijt gij in het vredig bezit
van de u toebehorende goederen gebleven, en nu
berooft gij er uwe kinderen van.

ST. MORIN.

En die wreedäert is onmedogend genoeg om het
aentemenen.

MORINVILLE.

Deze slag verplettert uw gansche huisgezin, en

VOOR-

GEVONDEN KIND. 81

vooräl uwe Dochter, denkt gij dat de Baron haer nu zal trouwen? Neen, geloof dat niet.

MORIN.

Ik lach wat met den Baron. Geloofst gij dan dat uwe Zuster zoo laeg denkt als gij? Neen, ik weet zeker dat zij naer reden zal luisteren, in haer alleen zal ik meer winnen dan ik in u allen verlies.

MORINVILLE.

Zeer wel, liefdeloos Vader, wij gaen; dewijl gij ons zoo weinig acht.

AGTSTE TOONEEL.

MORIN.

Ik hoor, dunkt mij, in het binnenste mijner ziele eene stem, die mij zegt dat ik wel gedaen heb: zoo ras de eer ons iets gebiedt, moet men niet weifelen om het te volbrengen. De Stad en de vreemde gevoelens, die daer heerschen, hebben mijne kinderen bedorven en hunne deugd en gevoeligheid verbannen. Het is mijn eige schuld, daer ik hen het beroep waerin zij geboren zijn, de landbouw, voor hoger staet heb doen verwisfelen; het is waer, hun-

F

ne

ne handen zouden ruwer zijn, maer hunne ziel zou fijner denken, indien ik hen tot boeren opgebracht had. Ik zal behoefdig worden, 't is waer; maer ik heb mijn pligt betrakt; dus zal ik mijn levensloop volëinden, gelijk ik die altoos onderhouden heb met eer; en zoo lang ik leef zal mij nooit het denkbeeld, dat ik wel gedaen heb, verlaten.

NEG ENDE T O O N E E L.

MARGRIET, MORIN.

MARGRIET.

De Notaris zegt dat hij zal komen en dat hij wacht dat gij hem zoudt wachten, zoo gij hem wilt wachten, en zoo niet dat hij u wacht met één woord, na al dat wachten, zal hij eindelijk toch . . . om.n.

MORIN, *ter zijde.* noit, bijst

Wat zal ik doen, indien hij mij niet op de hooft als gebruiker laet!

TI ENDE T O O N E E L.

FELIX, MORIN, THERESIA.

FELIX.

Eerlijke Morin! laet u het volbrengen van uw eed
niet

niet berouwen ! Gij waert slegts bewaerder van het geen gij te rug gegeven hebt ; en gij zijt rijk genoeg daer gij een gerust geweten bezit.

MORIN.

Ja , Felix , ik ben arm , maer mijn hart heeft mij niets te verwijten . Ongelukkig hij , wien het volbrengen van zijn pligt berouwt . Het is beter arm in goed dan in deugd te wezen .

FELIX.

Dierbaer man ! Theresia is met mij bereid voor u te werken ; wij zullen u onderhouden , en u zien te vergelden het geen wij in onze kindschheid van u genooten hebben ; onze erkentenis zal ons den arbeid , dien wij voor u doen zullen , aengenaem maken : welke eene heerlijke belooning voor ons ! Tot aen uw laetste oogenblik , zullen wij , aen u onderworpen en getrouw , door onzen ijver uwe goedheden trachten te betalen . Ik zal u als een Zoon dienen .

MORIN.

Ach ! waert gij het ! Waerom , waerom zijt gij mijn kind niet !

F 2

T H E-

T H E R E S I A .

Dierbare Felix, hoort gij wel wat Vader zegt?

F E L I X .

Ja, lief Meisje! ik hoor het. Hoe lieflijk klinkt mij dat woord in de ooren!

M O R I N .

Ach! mijn Dochter! ach Felix! aen uwe erken-
tenis ben het grootste genoeg van mijn leven
verpligt.

E L F D E T O O N E E L .

M O R I N V I L L E , F E L I X , T H E -
R E S I A , M O R I N .

M O R I N V I L L E .

Felix, gij zijt dan nog niet vertrokken! gij be-
hoorde reeds twee uren van hier te zijn, om u
bij het regiment te vervoegen. Vertrek.

F E L I X .

Ik ga niet.

M O R I N V I L L E .

Hoe, gij gaet niet! wat wil dit zeggen?

T H E -

THERESIA.

Wel zoo, Broeder! zult gij dan Felix dwingen?

MORINVILLE.

Zwijg, Theresia, gij behoorde te blozen. . . .

MORIN.

Gij zijt zeer vrijmoedig, dat gij in mijn bijzijn
haer gebiedt te zwijgen.

MORINVILLE.

Vader, hij is mijn Soldaet, hij moet vertrekken;
ik heb zijne verbintenis.

FELIX.

Ik heb geteekend dat ik vrijwillig zou dienen,
en nu wil ik niet.

MORINVILLE.

Vrijwillig! zeg naer mijn' wil.

FELIX.

Naer den uwen! Neen, naer den mijnen, zeg ik
u. Toon mij het briefje.

MORINVILLE.

Ik zeg u nog maer een woord: vertrek, of ik zal u nog dezen dag doen opligten.

FELIX.

Zijt verzekerd, dat men mij niet levendig zal ver-voeren.

THERESIA.

Hoe, Broeder! zoudt gij Felix durven laten opligten en Vader van hem beroven?

MORINVILLE.

Zeg liever: mij van hem beroven. Gij bemint hem, ik zie het klaer; maer wij zullen er in voorzien, de Baron, de Procureur, de Abt en ik . . . dit is nog niet uit

TWAELFDE TOONEEL.

GOURVILLE, LA MORINIÈRE, MORINVILLE, DE NOTARIS, FELIX, MORIN, THERESIA.

GOURVILLE, *tegen la Moriniere.*

Wacht met u dus te uiten tot dat gij gezien hebt wat ik zal doen.

L A

LA MORINIERE.

Wij zullen zien.

MORINVILLE.

Dat zal zoo niet gaen.

GOURVILLE *tegen den Notaris.*

Zet u daer neder. Waer is dat papier?

DE NOTARIS.

Hier, mijn Heer.

GOURVILLE.

Morin, gij hebt mij gezegd dat gij aen dien Jongeling groote verplichtingen hebt, ik ben hem de grootste erkentenis verschuldigd; hij is het, die mijn leven in het bosch gered heeft; ik geef hem het geen gij mij, al te goed van vertrouwen, ter hand gesteld hebt; ik geef het hem, onder beding dat hij met uwe Dochter zal trouwen.

MORINVILLE.

En de Baron! de Baron!

F 4

L A-

Hoe! Felix met onze Zuster trouwen!

FELIX.

Gij zegt, mijn Heer, dat gij mij dit alles schenkt,
Vader Morin! het is voor u; ik hergeef het u.

GOURVILLE.

Deugdzzaam mensch! (*tegen Morin,*) slemt gij in
dit huwelijk?

MORIN.

Ik heb mijn woord aen den Baron gegeven.

GOURVILLE.

Bekommer u daer niet over: het belang was de
eenige drijfveer zijner liefde, en nu Theresia genen
bruidschat kan aenbrengen, zal hij wel te vreden
wezen, indien hij met eer van haer ontslagen kan
worden; daer voor blijf ik u borg,

MORIN.

Dan zal niets mij aengenaemer zijn dan Theresia
met Felix verëenigd te zien.

GOURVILLE.

Gij geeft dan uw woord?

MORIN.

Met al mijn hart.

FELIX.

Ach! Theresia!

THERESIA.

Ach! Felix!

GOURVILLE.

Schoone Theresia, stemt gij er in?

THERESIA.

Ach! mijn Heer!

MORINVILLE.

Het huwelijk is nog niet gesloten.

LAMORINIÈRE.

Luisteren wij naer de Acte.

GOURVILLE *tegen den Notaris.*

Lees.

F 5

DE

DE NOTARIS, *lezende.*

„Wij ondergeteekenden Alexander Filippus van
„Rettein, Heere van Harsein, Leidsem enz. Mar-
„quis van Gourville, Minister des Konings aen
„buitenlandfche Hoven. . . .”

MORINVILLE.

Ik word dol.

LAMORINIÈRE.

Laten wij ons omzigtig gedragen; die man heeft
vermogen.

DE NOTARIS, *lezende.*

„Hebben bij dezen gegeven, toegestaen en ge-
„accordeerd, nu en voor altoos. . . .”

GOURVILLE.

Het overige is in goede order; de naem van den
jongkman is maer alleen in te vullen.

MORIN.

Felix.

GOURVILLE.

Zijn geslachtsnaem?

MORIN.

Felix.

GOUR-

G O U R V I L L E.

Heeft hij geen' anderen naem?

M O R I N.

Neen, mijn Heer. Felix, dit moet u niet doen blozen: het is buiten uwe schuld. Mijn Heer, ik acht er hem niet te minder om, en ik ben bereid alles wat gij van mij begeert te onderschrijven; maer ik moet u bekennen dat Felix een gevonden kind is.

M O R I N V I L L E.

Hier uit barmhartigheid opgevoed.

(Felix zlet hem stout in het gezicht.)

G O U R V I L L E.

Wie hij ook zijn mag, hij doet u eer aen.

M O R I N.

Ik vond hem den 17de van Mai, op den dag van Sint Felix, wiens naem hij gekregen heeft.

G O U R V I L L E.

Den 17de van Mai, zegt gij? in welk jaer?

M O R I N.

In 1755.

G O U R -

GOURVILLE.

In 55! Hemel! kan het mogelijk zijn, na zoo veele vruchteloze naervorringen. Neen, neen en hebt gij niets, dat u zijne Ouders aentoont?

MORIN.

Neen; maer zijn Voedster is hier.

GOURVILLE.

Doe haer komen, doe haer komen, bid ik u. Is dit niet in denzelfden tijd van dien storm?

MORIN.

Daegs daeräen.

GOURVILLE.

Gij hebt geen ander bewijs dan de Voedster?

MORIN.

Zijne weinige klederen, die hij toen aen had en die ik bewaerd heb.

GOURVILLE.

Laet mij die zien.

THE-

THERESIA.

Ach! Felix! indien door middel van dien Heer
. . . . wie weet het? Ik hoop en vrees.

FELIX.

Ik zal ze halen.

MORIN.

Daer is ze, . . . daer is de Voedster.

*(Felix, heengaende, om de klederen te halen,
komt op het gezegde van Morin terug.)*

DE RTIENDE TOONEEL.

*De voorigen, DE VOEDSTER, gekleed
als een Duitſche Boerin.*

DE VOEDSTER *van vóór (16)*

Waer is mijn kind dan? Men heeft mij gezegd
dat hij vertrekt.

GOURVILLE.

Hoor hier, Voedster. Waer zijt gij van daen?
uit welk een land, uit welk een oord? Gij zijt een
Duitſche?

DE

DE VOEDSTER.

Ja.

GOURVILLE.

Van wat plaats?

DE VOEDSTER.

Van Nousdorff.

GOURVILLE.

Van Nousdorff! wie heeft u dat kind gegeven?

DE VOEDSTER.

Een groot man, op een ochtend, den derden Mai, hij bragt mij bij de Moeder, die in een rijtuig was, en deed mij terstond met haer vertrekken.

GOURVILLE.

Gaf hij u geld?

DE VOEDSTER.

Vijf gouden Louïfen.

GOURVILLE.

Zoudt gij hem nog kennen?

DE

DE VOEDSTER.

Ik geloof, ja. En, bedrieg ik mij niet
Maer, mijn Heer, zijt gij 't niet zelf?

GOURVILLE.

Zie mij ter deeg aen.

DE VOEDSTER.

Neen, neen, ik bedrieg mij niet. Uw kleed . . .
Uw kleed was . . . was . . . blauw. Gij zat op
een groot paerd en had twee bedienden bij u . . .

GOURVILLE.

Ja, twee bedienden.

DE VEEDSTER. uw ginf

Een hoed met een goud boordfel op . . Ja, mijn
Heer, gij zijt het, . . . gij zijt het. Ik ben er ze-
ker van. gek

GOURVILLE.

En is deze Jongeling dezelfde dien ik u overge-
geven heb.

DE VOEDSTER.

Dezelfde? Ja, mijn Heer, het is dezelfde.

GOURVILLE.

GOURVILLE.

Hemel! dan is het mijn Zoon!

DE VOEDSTER.

Uw Zoon!

FELIX.

Uw Zoon! Hoe! gij zoudt mijn Vader zijn?

GOURVILLE.

Ja, mijn Zoon, ik ben uw' Vader. Ik kan er niet langer aen twijffelen. Gij hebt uwen Vader gered; ik heb, op mijn beurt, het leven van u ontvangen.

FELIX.

Hoe ongelukkig was ik, indien gij u bedroogt!

MORIN.

Hoe, Felix! gij zijn' Zoon!

MORINVILLE *en* LA MORINIERE.

Zijn Zoon!

GOURVILLE.

Ja, hij is mijn Zoon, dien ik voor mij verloren
acht-

achte. Kom, Felix, laet ik u aen dezen Vaderlijken boezem drukken.

FELIX.

o Mijn Vader!

MORIN.

Welk een zonderling geval!

FELIX.

Lieve Theresia, welk eene omkeering!

THERESIA.

o Felix, gij zijt dan zijn Zoon, een edelman en ik — een arm Meisje! (*Ter zijde.*) Ach! wat zal er van mij worden! ongelukkige Theresia!

L A M O R I N I E R E.

Nu is ons goed weg. Nu zie ik geen kans om het te behouden.

M O R I N V I L L E.

Bekommer u daer niet over. Als hij met Theresia trouwt, zal hij ons niet verstoeten.

G

VEER-

VEERTIENDE TOONEEL.

De voorigen, MARGRIET.

MARGRIET, tegen *Gourville*.

Flugt, mijn Heer! en berg u! Al de Boeren komen herwaerts, met flokken en hooivorken gewapend, om u uit dit huis te jagen; de Baron is aen hun hoofd; en St. Morin volgt hun met al de Vrouwlieden van het Dorp. Red u zelve: daer zijn ze.

VIJFTIENDE TOONEEL.

De voorigen, DE VERSAC, ST. MORIN,
Jagers, Boeren en Boerinnen.

(*De Versac komt van de eene zyde, aen het hoofd der Jagers en Boeren, en St. Morin aen de andre zijde, met eene groote meenigte Vrouwen.*)

DE VERSAC, tegen *Gourville*.

Gij moet op het oogenblik vertrekken en het Dorp verlaten, of wij zullen u vernestelen.

ST. MORIN.

Schielijk, mijn Heer, pak u van hier.

MORIN.

Zwijg, en toom uwe baldadigheid. Nader mij en hoor dat deze Heer de Vader van Felix is.

DE VERSA C.

Zijn Vader!

MORINVILLE.

Ja, en een goed edelman; hij is Marquis.

ST. MORIN.

De Vader van Felix?

MORIN.

Ja, mijn Zoon, en gij deedt beter van mij te gehoorzamen, en mij niet te verstoren, dan u dus woest aen te stellen, en lieden, die ik in mijn huis heb, dus baldadig aen te randen.

FELIX.

Ik hoop dat mijn Vader u, zoo wel als ik, het kwaed, dat gij ons gedaen hebt, zal vergeven!

GOURVILLE.

Met al mijn hart;

G 2

FE-

FELIX.

Nu, vrienden, legt dan u haet tegen mij ook af.
Ik bied u mijne vriendschap aen.

MORINVILLE, *tegen zijne Broe-
ders.*

Wat zegt gij er van, Broeders, laten wij zijne
vrienden wezen. (*Ter zijde.*) Het is ons belang,
denkt dat hij zijn Zoon, en dus meester van dit goed
is; daerenboven is hij een goed edelman, zijn Va-
der is Marquis.

(*De drie Gebroeders spreken met elkander ter zijde.*)

FELIX.

Mijn Vader, schenk mij Theresia.

GOURVILLE.

Ik heb het geteekend, en dit verheugt mij. Leef
gelukkig.

THERESIA.

Felix! Felix! welke eene verrukkelijke verrassing!
Ik vreesde dat uwe hooge geboorte, uw rijk-
dom,

F E-

FELIX.

Theresia, hoe weinig kende gij dan nog mijn hart. . . . zoude de rang eenes Konings, zouden de schatten der waereld mijne liefde kunnen uitblusschen. . . . wat zeg ik, van haeren geringsten gloed beroven?

THERESIA.

Vergeef het mij. De vrees van een bemind voorwerp te verliezen. . . .

FELIX.

Ik versta u laet deze kusch mijn antwoord zijn. Nu, Broeders, neemt gij mijne vriendschap aen? Wilt gij mij ook Broeder noemen?

MORINVILLE.

Gaerne. Wie zou u iets kunnen weigeren, edelmoedige Felix. Daer is uwe verbintenis.

FELIX. (*Hij neemt de verbintenis glimlachende aen, en omhelst de drie Broeders en Morin.*)

Vader Morin, deel in ons geluk; laten wij een

huisgezin uitmaken. Mijn Vader zal mij deze gunst niet ontzeggen.

GOURVILLE.

Een gunst! . . . Het is mijn hoogste verlangen.

MORIN.

Het ware dan ondankbaerheid u dit te weigeren.

MORINVILLE.

Gij ziet hij trouwt met Theresia, Baron, laet het u niet spijten; zij was niet rijk meer.

DE VERSAC.

Ik? Neen: ik ben er zeer wel mede te vreden. Felix is een Jongman van verstand; en vermits zijn Vader Marquis is, zullen wij elkander wel nader kennen.

MORINVILLE.

Zoo veel te beter.

FELIX.

Welk een gelukkig oogenblik voor ons, Theresia!

fa! na zoo veele folterende omftandigheden. Zou-
den wij het wel ooit hebben kunnen denken?

THERESIA.

Neen, nimmer, nimmer . . . En echter wij aen-
fchouwen het. o Mijn Vader, Vader van Felix,
tot welk eene hoogte van blijdfchap verheft gij mij!

GOURVILLE.

Lieve Theresia, deugdzame Dochter! gij ver-
warmt mijn, door ouderdom en fmarten, reeds ver-
kleumd hart. Leef gelukkig met mijn' Zoon, en
herinner u dezen dag nooit dan met blijdfchap.

MORIN.

Mijne kinderen, Felix, Theresia! leeft lang en
voorfpoedig met elkander, en laten uwe kinderen het
oogenblik van uwe vereeniging zegenen. Mijne
Zoons, hoe gerust finelde ik thans grafwaerds, indien
ik verzeekerd ware dat uw hart, geroerd door het
voorgevallene van dezen dag, gevoeliger en edeler
denkbeelden zoude voeden. Ach! mogt u dit ge-
vonden, en, in uwe oogen, verachtelijk Kind lee-
ren, dat de dankbare deugd, hoe mishandeld, vroeg
of

104 FELIX, OF HET GEVONDEN KIND.

of laet haere beloning vindt, en dat de vloekwaer-
ge trotschheid meestäl, naer verdiensten, verne-
derd wordt.

*(Alle de aanwezenden toonen hunne ver-
genoeging door de verschillende teekenen,
welke hun character hun oplevert.)*

Einde van 't Derde en laetste Bedrijf.

